

Kludia Búrová, 17 rokov

Neočakávané sa stalo očakávatelným...

Jedného dňa sa môj kamarát Mišo rozhodol, že pôjde pracovať. Vtedy ale netušil, že sa môže niečo stať. Mal jednoducho veľmi zvláštny pocit, ktorý práve v tom momente nedokázal opísať.

Sedel v autobuse, keď v tom zrazu nastúpil cudzí, nerozpoznatelný muž. Skríkol: „Všetci si vystúpte, všetci von, okamžite!“

Mišo netušil, ako sa má zachovať, čo robiť, tak vystúpil a muž podišiel k nemu: „Kamarát môj, ty ma nepoznáš? Veď som tvoj starý priateľ.“

„Veru nie, nepoznám. Si zamaskovaný.“

Cudzí muž sa priblížil a Mišo videl, ako niečo vyberá z vrečka. Napadlo mu, že nejaký občiansky preukaz, aby preukázal svoju totožnosť, no mylil sa. Neznámy vytiahol revolver. Mišo sa rýchlo uhol a cudzí muž strelil do okna. Byť zoči - voči smrti? Nikto to nechce zažiť. Ani Mišo.

„Čo urobiť?“ kládol si v duchu otázku.

Všetci navôkol sa rozutekali. Každý iným smerom... Mišo utekal ako víchor a neznámy muž mu bol stále v päťach. Nevedel, akým zázrakom, ale nakoniec sa mu podarilo utiecť. Nevedela som o tom, pokiaľ mi nenapísal. Prosil ma o pomoc. Opísal mi celú udalosť, ktorá sa mu udiala. Zľakla som sa a zároveň sa bála o neho, či bude v poriadku. Bolo mi jasné, že bude mať traumy do konca života. Hneď v ten deň ho viezla polícia naspäť domov. Nevedela som zaspáť bez toho, aby som nedostala od neho správu, že je v poriadku, že je už doma. Bála som sa zaspáť. Myslela som, že budem mať nočné mory a keď sa prebudím, zistím, že to nebola nočná mora, ale skutočnosť. Zaspala som. Ráno som vstala a asi som nevypadala dobre, lebo mama sa ma spýtala:

„Čo sa deje? Si nejaká divná.“

„Čo by sa malo diať? Nič sa nedeje, len som sa zle vyspala.“

Uverila tomu. Načo by som to niekomu hovorila, keď ma aj tak nikto nepočúval a nikto mi nerozumel tomu, ako som sa cítila. Nikto netušil, ako zle som sa cítila, keď som

pomyslela na to, čo sa mu stalo. Ak by sa neuhol, už by som s ním neprehovorila ani slovko, ani ho neobjala. Premýšľala som a v tom som dostala správu od kamaráta:

„Som doma a som v poriadku.“

Bola som celá bez seba. Nevedela som, či sa mám radovať alebo plakať. Išla som spať, ale bola som dlho hore a premýšľala, čo bude ďalej. Zaspala som nad ránom. Ráno som sa zobudila a išla som von s priateľmi, aby som premýšľala nad niečím iným. Nechcela som im to povedať, ale povedala som. Aj tak som sa im akosi nepozdávala, divne na mňa pozerali a vypytovali sa, čo sa stalo. Ako inak, nepochopili ma. Bola som ticho a v tom mi zvoní telefón.

„Stará mama, ahoj. Áno, áno,“ povedala som natešene.

Konečne, moja záchrana. Povedala som priateľom, že mi volá stará mama, aby som išla k nej, lebo mi chce niečo povedať a, vraj, cez telefón sa to nepatrí. Mala som v paži, čo si hovoria o mne medzi sebou. Vykročila som. Už mi zostávalo len pár metrov, aby som bola pri nej a v tom... znovu mi volá stará mama:

„Kde si? Kdeže si, zlatko?“

„Ešte chvíľku a budem pri tebe, už iba chvíľočku.“

„Dobre, poponáhľaj sa,“ dodala.

Hneď, ako som otvorila dvere, pochopila som, že niečo nie je v poriadku. Stará mama bola smutnejšia a vážnejšia. Bolo mi to podozrivé, netušila som, čo bude nasledovať.

„Prosím ťa, sadni si.“

Sadla som si. Pozrela mi do očí, chytila ma za ruku a ja som cítila, že príde niečo zlé. „Pamätáš si, ako mi pred pár rokmi zistili rakovinu? Tak... sa... mi vrátila, ale neboj sa, ja sa nevzdám, budem v poriadku.“

Začala som plakať. Nechcem stratiť aj ju, keď som skoro stratila aj blízkeho priateľa. Pokračovala, hovorila tichým hlasom. Aj jej priateľ je ťažko chorý. Chce mu pomôcť a stáť pri ňom. Úplne ma to odrovnalo. V tom som začala ešte viac plakať, až tak, že som sa nevedela ani nadýchnuť.

„Neboj sa, princezná, aj keď tu nebudem, vždy tu bude niekto, kto sa o teba postará.“

Nezmohla som sa ani na slovíčko. Nevládala som. Život mi postavil cesty prekážky, cez ktoré sa musím dostať, ale nejde to. Cítila som sa beznádejne a verte, či neverte, chcela som si niečo spraviť, aby nemuseli trpieť oni.

„Čo ak by som to ukončila aj ja? Boli by sme všetci spolu,“ rozmýšľala som, ale zároveň som vedela, že život je dar z nebies a treba si ho vážiť.

Vyšla som na vzduch, aby som si prevetrala hlavu. Prechádzala som sa, aj keď bola noc. Bolo mi to jedno. Rozmýšľala som nad všetkým, čo sa stalo behom dvoch dní. Boli to iba dva dni, dva malé časové záblesky. Nerozumela som, prečo ja, prečo práve ja. Prečo sa to stalo mne, prečo nie iným... Viem, že musím byť silná a ísť ďalej, ale ľudia, ktorým som chcela všetko povedať, boli veľmi ďaleko odo mňa. Chcela som počuť ich hlas. Cítiť ich vôňu. Byť v bezpečí a v ich prítomnosti. Nevedela som, čo bude ďalej. V tej chvíli som pocítila obrovskú vlnu vďačnosti a neskutočnú úctu k svojim najbližším....